

Боги і монстри. Кн. 1. Книга Азраїла

КУПИТИ

Про книгу

Рятуючи життя сестри, Діанна заприсяглася служити Кейдену, монстру з легенд. Ця обітниця назавжди перетворює її саму на чудовисько. Кейден мріє відчинити браму в інші світи, щоб випустити на волю кровожерних і злих створінь і занурити все навколо у хаос. Тисячу років тому ці світи запечатав Семкаїл, Король Богів, якого нарекли Нищителем Світів. Тепер Семкаїла звуть Ліам, і він живе як відлюдник, не підозрюючи, що деякі з його одвічних ворогів вижили в минулих битвах. Вони шукають артефакт, який може надати їм значну перевагу в майбутній війні богів і монстрів. Аби знайти цей артефакт першими, Ліаму й Діанні доведеться забути про ворожнечу та діяти разом. Чи зможуть вони запобігти катастрофі й відвернути кінець світу?

The background of the cover is a dark, textured surface with intricate, swirling golden scrollwork and leaf-like patterns. At the top center, a human skull is depicted, facing forward, with a crown or tiara resting on its forehead. The skull and crown are rendered in a detailed, slightly weathered style. The title 'КНИГА АЗРАЇЛА' is written in large, elegant, serif capital letters across the middle of the cover. Below the title, the subtitle 'БОГИ І МОНСТРИ' and 'КНИГА ПЕРША' are written in smaller, simpler capital letters. At the bottom, the author's name 'АМБЕР В. НІКОЛЬ' is written in large, bold, serif capital letters. The overall aesthetic is gothic and mysterious.

КНИГА АЗРАЇЛА

БОГИ І МОНСТРИ
КНИГА ПЕРША

АМБЕР В. НІКОЛЬ

АМБЕР В. НІКОЛЬ

КНИГА АЗРАЇЛА

БОГИ І МОНСТРИ

КНИГА ПЕРША

AMBER V. NICOLE

THE BOOK
OF AZRAEL

GODS & MONSTERS

BOOK ONE

Ніколь Амбер В.

Боги і монстри. Книга Азраїла : роман : Кн. 1 / Амбер В. Ніколь; пер. з англ. О.І. Іванової. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. — 696 с.

ISBN 978-966-10-2148-7

© 2022 Amber V. Nicole

© Іванова О.І., переклад, 2024

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Рятуючи життя сестри, Діанна заприсяглася служити Кейдену, монстру з легенд. Ця обітниця назавжди перетворює її саму на чудовисько. Кейден мріє відчинити браму в інші світи, щоб випустити на волю кровожерних і злих створінь і занурити все навколо у хаос. Тисячу років тому ці світи запечатав Семкаїл, Король Богів, якого нарекли Нищителем Світів.

Тепер Семкаїла звуть Ліам, і він живе як відлюдник, не підозрюючи, що деякі з його одвічних ворогів вижили в минулих битвах. Вони шукають артефакт, який може надати їм значну перевагу в майбутній війні богів і монстрів. Аби знайти цей артефакт першими, Ліаму й Діанні доведеться забути про ворожнечу та діяти разом. Чи зможуть вони запобігти катастрофі й відвернути кінець світу?

The Book of Azrael © 2022 Amber V. Nicole.

Original English language edition published by Rose and Star Publishing, LLC 4144 Commonwealth Ave, La Cañada California 91011, USA. Arranged via Licensor's Agent: DropCap Inc. All rights reserved.

Це художній твір. Імена, персонажі, місця та події в ньому або є витвором авторської уяви, або згадуються у вигаданому контексті. Будь-яка подібність до реальних осіб, живих або померлих, подій або місць є цілковито випадковою.

— Серйозно? Ви ж нібито прадавні воїни, що наганяють жах на всіх, а ти здригаєшся? Найгірше ще не почалося.

Я знову підняла кулак і цього разу зацідила йому в щоку. Його голова хитнулася вбік, а кістки затріщали від потужного удару. Кобальтово-синя кров забризкала дерев'яну підлогу кабінету, що розташовувався на горішньому поверсі габаритного маєтку. Небожитель, що сидів зв'язаний у центрі кімнати, струснув головою ще раз, остаточно отямився й витріщився на мене. Його лице заюшило кров'ю, а брови насупилися з болю.

— Твої очі, — промовив він, ледь ворущачи розбитими й набряклими губами, і замовк, аби сплюнути кров на підлогу біля моїх ніг. — Я знаю, що ти таке.

Він завзято боровся, його волосся злипло від поту й крові. Руки були зв'язані за спиною, і м'язи напиналися під пошматованою тканиною колись пристойного костюма. Кімната, посеред якої він скоцюрбився на стільці, теж колись мала розкішний вигляд.

— Але це неможливо. Тебе не має бути. Іг'Моррутени загинули під час Війни Богів.

Я не народилася Іг'Моррутенем, але стала ним, і мене завжди виказували мої очі. Коли сердилася, чи відчувала голод, чи будь-як почувалася, крім буття смертною, вони світилися, як вогняні жарини, — одне з багатьох свідчень, що я вже не людина.

— А, так, Війна Богів, — схилила голову набік, розглядаючи його. — Не нагадаєш, як вона почалася? О, звісно: тисячі років тому ваш світ вибухнув, згорів та завалився на наш, руйнуючи життя й технології. Тепер ти та твій вид установлюєте тут правила, еге ж? Тепер світ дізнався про богів і монстрів, а ви стали великими благодійниками, що тримають усіх поганців під замком.

Я присунулася ближче, ухопившись за спинку стільця. Небожитель спробував відхилитися від мене.

— Ти в курсі, що сталося з моїм світом через ваше падіння? Доки ви відновлювалися, мій дім у пустелях Еорії охопила чума. Знаєш, скільки нас померло? Чи тобі байдуже?

Він не відповів. Я відштовхнулася від стільця й підняла руку, вологу від його крові.

— Я так і думала. Що ж, у тебе блакитна кров... мабуть, і справді все — не те, чим здається.

Я присіла біля нього, відчуючи, як тріскотять уламки скла під каблуками. Світло падало тільки з коридору, проникало крізь відчинені двері й освітлювало розгромлений кабінет. Підлога була всипана сторінками з книг й уламками розтрощеного стола, на який я жбурнула мого суперника.

Ми прийшли сюди саме через небожителя, і хоча було малоймовірно, що той артефакт, який шукає Кейден, тут, але я однаково перевірила. Відлупцьований мною і зв'язаний небожитель мовчки спостерігав, як я обшукую руїни кімнати. Непохитний вираз його обличчя слугував щитом, за яким він приховував справжні емоції.

З нижніх поверхів долинули останні крики інших мешканців будинку. Пролунали постріли, а потім — зловісний сміх. Я підійшла й поклала руки небожителю на плечі, його очі блищали гнівом. Одним плавним рухом перекинула ногу через його стегна й осідлала їх.

Він різко підвів голову та глянув на мене з абсолютною огидою й збентеженням.

— Ти вб'єш мене?

Я похитала головою.

— Ні, поки що ні.

Він спробував відсахнутися, та я схопила його за підборіддя й змусила дивитися на мене.

— Не хвилюйся. Боляче не буде. Мені лише треба пересвідчитися, що ти справді той, кого ми шукали. Потерпи. Я мушу зосередитися, аби це спрацювало.

Кілька порізів вкривали його обличчя, з одного з них цебеніла кров. Я схопила його за підборіддя й обернула голову набік, а далі нахилилася й провела язиком уздовж рани. Не встигла я й оком змигнути, як мене виштовхнуло з кабінету в його спогади.

У підсвідомості замиготіло синє світло, а перед внутрішнім зором то з'являлися, то зникали незнайомі кімнати. У моїх вухах лунав сміх жінки, набагато старшої за нього, вона несла тацю із їжею до невеличкої вітальні. То була його мати. Зображення наклалися, і я побачила двох чоловіків, що теревенили про спорт і галасували в переповненому барі. Дзвеніли склянки, сміялися люди, намагалися перекричати лемент кількох телевізорів із плоскими екранами, що висіли на стінах. Я просунулася глибше, і в скронях болісно запульсувало. Картина змінилася, і я потрапила до напівтемної кімнати. Хвилі золотаво-каштанового волосся обрамовували тендітне обличчя жінки. Її стогін голоснішав, вона вигинала спину, стискаючи в долонях свої груди.

Рада за тебе, але це не те, що я шукаю. Я заплющила очі щільніше, намагаючись зосередитися. Я потребувала більшого.

Я їхала брукованими вулицями Араріеля у великому авто із затемненими вікнами. Сонячне світло мерехтіло між будівлями, додаючи пейзажу краси золотаво-жовтим сяйвом. Люди квапилися кудись хідниками, а велосипедисти прокладали собі шлях поміж автівок. Зсунувши темні окуляри на кінчик носа, я обернула голову й глянула на моїх супутників. Поруч зі мною на задньому сидінні сиділи троє чоловіків. Автівка виявилася більшою, ніж я очікувала. Ще двоє сиділи спереду: один кермував, а інший балакав по телефону на пасажирському сидінні. Молоді, чисто поголені й одягнені в такі самі припасовані чорні костюми, як і небожитель, в чийій свідомості я перебувала.

— Вони чули щось іще? — запитала я, але не своїм жіночим, а голосом небожителя.

— Ні, — відповів чоловік навпроти. Його волосся, зачесане набік, зафіксували такою кількістю гелю, що я чула його запах навіть

у кровемаренні. Він був стрункішим за того, що сидів поруч, але я знала, що він так само могутній. — Вінсент дуже потайливий. Гадаю, вони знають: напади не просто почастишали. Вони мають ціль. Тільки ми не знаємо, яку саме.

— Ми втратили багато небожителів, забагато й зарано. Це відбувається знову, чи не так? Те, чому нас учили? — промовив чоловік поряд зі мною. У його тихому голосі я вчувала побоювання. Він — людина-гора, та попри об'єм його біцепсів він так здригнувся, що це виказало мені його переляк. Чоловік декілька разів то зчіпляв пальці в замок, то розчіпляв їх, а далі обернувся до мене обличчям.

— Якщо так і є... якщо це воно... то він прийде знову.

Не встигла я відповісти, як зненацька пролунав короткий смішок. Я глянула на чоловіка, що сидів навпроти. Той дивився у вікно, міцно схрестивши руки на грудях.

— Схоже, його повернення лякає мене дужче, ніж зустріч із ними.

Він теж здавався молодим. О боги, невже всі небожителі — на вигляд як студенти-мажори? Ось проти чого нам доводиться боротися?

— Чому? — запитала я. — Він — легенда, щонайбільше — міф. З нами троє з Руки Раширіма. Будь-що, спроможне їх убити, або загинуло під час війни, або ж століттями перебуває в ув'язненні. Це лише черговий пересічний монстр, що вважає себе могутнім.

Я замовкла й зазирнула у вічі кожному з них.

— Ми впораємося.

Чоловік на передньому сидінні розтулив було рота, щоб відповісти, однак автівка різко зупинилася. Ми вийшли назовні й зачинили дверцята. Нас осяяло сонце. Вигнуту під'їзну доріжку заповнювали автомобілі, що прибували й прибували, а біля входу скупчилися небожителі. Деякі з них зібралися маленькими групами, інші пересувалися з місця на місце.

Я обсмикнула свій піджак, пригладила фалди один раз, потім другий, і попрямувала до входу, відчуючи, як хвилювання просочується в саму мою сутність. Переді мною височів великий будинок із мармуру й вапняку. Поєднання золотого, білого та кремового кольорів було таким крикливим, що межувало з несмаком. Кілька чималих флігелів з маківками й рядами великих склепінчастих вікон розкинулися на кожному боці будинку. Я бачила, як люди пересуваються кам'яними

містками, що з'єднують різні будівлі. І всі вони вдягнені в схожі ділові костюми й мають із собою теки й дипломати. Поки я спостерігала, кілька людей вийшли з будинку, розмовляючи та сміючись. Вони крокували вулицею так, ніби не покинули щойно справжньої фортеці в центрі міста.

Міста Араріель.

Мій зір затуманився, коли я витягла себе зі спогадів. Прекрасні вулиці Араріеля потьмяніли, і я знову опинилася в потрощеному й погано освітленому кабінеті. Тепер я знала все, що потрібно. Обернула обличчя небожителя до себе, і слабка усмішка зворушила мої вуста.

— Бачиш, я ж казала, що не болітиме... а от надалі буде.

Він напружено глитнув так, що підскочив кадик, і запах його страху наповнив кімнату.

— Що ти бачила? — пролунав позаду мене хрипкий, різкий голос.

З ледь чутним стуком чоловік жбурнув на підлогу щось м'ясисте й увійшов до кімнати. Його присутність була майже так само всеохопною, як і моя.

— Усе, що нам потрібно, — пробурмотіла, встаючи зі стільця, і плавним рухом розвернула його так, аби Пітер опинився лицем до Алістера.

— Він — небожитель? Ми вже достатньо надивилися на них, Діанно, — сказав Алістер і провів рукою по обличчі.

Його шкіра й одяг вимастилися кров'ю побоїща, спричиненого ним унизу. Зазвичай бездоганно укладене сріблясте волосся Алістера, а наразі поплямоване багрянцем, трохи розпатлалось.

— Я бачила Араріель. Він був у місті. Вони розмовляли про Вінсента, а отже, він, — я трохи потрусила стілець із нашим зв'язаним другом, — працює на Руку.

Посмішка, люта й смертоносна, викривила обличчя Алістера.

— Ти брешеш.

— Ні, — сказала я, похитавши головою, і штовхнула до нього стілець. — Я відчула це на смак. Це Пітер Макбридж, двадцять сім років, небожитель другого рангу. Його батьки на пенсії, і він не має інших зв'язків зі світом смертних. Фортеця — в Араріелі. Його колеги

балакали про нас і наші досягнення. А ще згадували про Руку Раширіма й навіть про Вінсента.

Хлопець на стільці вигнув шию, вражено поглядаючи то на мене, то на Алістера і, затаючись, запитав:

— Як ти це побачила? Звідки ти знаєш?

Ми замовкли, спостерігаючи, як Пітер зиркає навсібіч. Я присіла навпочіпки й схилилася до нього.

— Ну, знаєш, Пітере, кожен Іг'Моррутен має свою маленьку фішку. І це — одна з моїх.

Він і далі з жахом витріщався на нас, а я поплескала його по щоці й знову перехопила погляд Алістера. Той повільно, зловтішно посміхнувся та сказав:

— Якщо розказане тобою — правда, то Кейдена це дуже, дуже потішить.

Я кивнула ще раз.

— Лазівку я знайшла. Решта залежить від тебе.

Я відступила від стільця, Алістер ступив крок уперед.

— То як, Пітере, хочеш дізнатися, на що здатен Алістер?

Небожитель напружився, намагаючись розірвати пута, однак був надто слабким, надто зраним, аби знайти в собі сили. Я пирхнула. Оце так войовники! Кейден завиграшки захопить цей світ.

— Що ви зі мною зробите?

Алістер став перед Пітером і здійняв руки, розмістивши долоні за кілька дюймів від його скронь.

— Просто розслабся. Що дужче опиратимешся, то дужче болітиме, — промимрив Алістер.

Його очі засвітилися таким самим криваво-червоним сяйвом, що й мої, а між долонями поволі збиралася чорна імла, поєднуючи їх. Вона клубочилася й танцювала між його пальцями, просочуючись у голову небожителя. Крики мені подобалися найменше; вони завжди надто голосно відлунювали. Та, певно, іншої реакції й очікувати не варто, коли хтось розриває на шмаття ваш мозок і знову складає його до купи. Звісно, Алістер уже контролював кількох небожителів, однак жоден із них не належав до такого високого рангу, як цей, і жоден не відвідував те кляте місто. Кейден нарешті буде задоволений.

Крики раптово припинилися, і я підняла голову.

— Ти завжди відвертаєшся, — промовив Алістер із кривим посміхом.
— Мені це не подобається.

Я не планувала це озвучувати. Кейден не сприймав слабкості, але я була смертною, перш ніж відмовилася від життя. Я була людиною, зі смертними почуттями, смертними думками та смертним життям. Хай як би далеко я зайшла і хай що б зробила, моя смертність завжди прокрадалася назад. Дехто сказав би, що то смертне серце мене зраджує. Та це була додаткова причина стати сильнішою, швидшою, підступнішою. Щоби вижити, треба перетнути межу, і я зробила це купу століть тому.

— Після всього, що ти накоїла, це, — він вказав на притихлого небожителя, — тебе непокоїть?

— Дратує, — я вперла руки в боки й досадливо зітхнула. — Ми закінчили?

Алістер знизав плечима.

— Залежить від того, чи не бачила ти чогось, пов'язаного з книгою.

А, звісно, книга. Причина нашої біганини й вивідування цілою Онуною.

Я похитала головою.

— Ні, та якщо він може підібратися до Руки — це вже щось. Це початок.

Він зціпив зуби й похитав головою.

— Цього недостатньо.

— Я знаю.

Помахом руки я зупинила його подальші заперечення.

— Працюй із тим, що маєш.

Його обличчя освітив холодний і загрозливий посміх. Алістер скидався мені на кригу — від чітко окреслених вилиць до порожнечі в очах. Він ніколи не був смертним і знав лише служіння Кейдену. Він підняв руку, безмовно наказуючи, і небожитель підвівся зі стільця. Слова були зайвими — Алістер заволодів його свідомістю й тілом.

— Ти забудеш те, що сьогодні сталося. Тепер ти належиш мені. Станеш моїми очима й вухами. Що ти бачиш — я бачитиму. Що ти чуєш — я чутиму. Що ти промовиш — я промовлю.

Пітер дослівно повторив слова Алістера. Відрізнявся лише тон голосу.

— А тепер прибери цей гармидер, доки гості не з'явилися.

Пітер мовчки обійшов Алістера й узявся наводити лад у кабінеті. Алістер став біля мене, і ми разом спостерігали за ним. Для нього нас ніби не існувало; він став безмозкою маріонеткою під Алістеровим контролем. Я придушила бажання здригнутися, знаючи, що слугувала тим самим для Кейдена. З єдиною відмінністю — я це усвідомлювала. А от Пітер утратив таку здатність, коли його розум опинився під владою Алістера, і жодна сила на Онуні не розірве цей зв'язок. Щойно він перестане давати користь, той позбудеться його, як інших, що були до нього. Я допомагала, робила це протягом століть. Якійсь частині мене боліло дивитися, як він виконує завдання, від яких не годен відмовитися.

Кляте серце смертної.

Алістер обернувся до мене й плеснув у долоні, відвертаючи увагу від роздумів.

— Допоможи прибрати тіла вниз.

Він пройшов повз мене, попрямував до дверей і, озирнувшись, крикнув:

— Пітере, скажи, де у тебе великі пакети для сміття.

— На кухні. Третя шапка, нижня полиця.

Я крутнулася на підборах і подалася вслід за Алістером геть із кімнати, а далі сходами вниз.

— Що ми зробимо з тілами?

Він кинув мені через плече цілковито лиху посмішку.

— Удома є вдосталь Іг'Моррутенів, які вмирають з голоду.

Тіні хвилями нуртували довкола Алістера, доки ми порталом переміщувалися додому, на Новас. Там нас привітали тепле, солоне морське повітря та зловісна тиша. Новас був островом біля узбережжя Кашуенії, проте не зовсім звичайним. Він випинався із просторів океану, наче лютий звір, що погрожує захопити довколишні води. Я завжди припускала, що це уламок із тих, що впали в наш світ під час Війни Богів. Кейден заявив на нього права, сформував його та зробив своїм. Гадаю, цей острів був нашим домом, хоча дім — це примарне поняття. На Новасі я ніколи не почувалася як удома. Моя домівка там, де моя сестра. О, як я за нею скучила...

Я завдала кілька об'ємних, чорних сміттєвих пакетів на плече й попростувала за Алістером. До моїх просочених кров'ю підошов прилипав пісок, виповнюючи нашу мандрівку виснаженням. Неозорій краєвид обрамовували дерева, крізь гілки прозирало сонце, утворюючи м'яке, лагідне світіння. Оманливе світіння. Нічого м'якого й лагідного тут не було. Сам пляж видавався доволі привітним. Повітря віддавало присмаком солі, а ласкаві хвилі плескалися біля берега. Кришталево-блакитна вода принадувала... якщо не думати про те, що ховалося під поверхнею.

— Тут тихо, — промовила я, коли ми ступили на стежку із вулканічного гравію. — А тут ніколи не буває тихо.

— Мабуть, ми вовтузилися з Пітером довше, ніж гадали, — відповів Алістер, озируючись довкола так, ніби щойно це помітив.

Я похитала головою й зітхнула — він безперечно мав рацію. У разі нашого спізнення Кейден розсердиться, незалежно від того, яку інформацію ми здобули. На жаль, неприродна тиша на острові не показувала достеменно його настрою.

Ми йшли далі, сповільнюючи кроки, що ближче підходили до чималої споруди. Кілька широких сходинок вели до двійчастих дверей. Фасад будинку оточував залізний паркан, надаючи модернового вигляду громіздкій будівлі, яку Кейден вирізьбив із активного вулкану — джерела постійного розширення острову Новас. Ми штовхнули двері й увійшли. Ще в передпокої нас огорнуло жаром. У будинку було тепло й сухо, але якраз до міри. Рідний світ Кейдена давно забули й покинули, запечатали після Війни Богів. Його батьківщина мала набагато тепліший клімат, ніж Онуна, і лише вулканічний острів міг подарувати йому відчуття дому.

Я кинула важкі пакети на підлогу й, заклавши руки в боки, гукнула:

— Любий, я вдома!

Мій голос лунко рознісся просторим, незамкнутим передпокоєм.

Алістер пирхнув і закотив очі, жбурнувши свої величезні пакунки поряд з моїми.

— Дитячі витівки, — пролунало в нас над головами, і я глянула вгору.

За нами з-за великої балюстради на другому поверсі спостерігав Тобіас. Сонячне світло струменіло зі скляного даху, надаючи бронзового полиску його ебеновій шкірі. Він поправив запонку на манжеті темно-синьої сорочки, не відриваючи від нас погляду.

Алістер тихенько присвиснув.

— Причепурився, га? Уже почалося?

Тобіас коротко всміхнувся Алістеру, й усмішка торкнулася очей. Мені ж другий заступник Кейдена жодного разу так не усміхався.

— Ти спізнився, — він перевів на мене погляд, прудкий, наче гадюка, і так само отруйний. — І ти теж.

Я надіслала йому поцілунок рукою.

— Скучив за мною?

Я вже звикла до не надто доброзичливого ставлення Тобіаса. Він ніколи не казав цього, та я підозрювала, що причина його неприязні полягає в тому, що Кейден, створивши мене, віддав мені місце першої

заступниці. Так Тобіас став другим, а Алістер — третім, хоча цьому було однаково. Доки Алістер мав дім і їжу, він не переймався тим, кому віддавав перевагу Кейден.

— О, зажди, доки дізнаєшся причину спізнення, — промовив Алістер. — А ще ми принесли вечерю для тварюк.

Тварюки.

Тобіас глянув на пакети біля наших ніг, і кутики його губ поповзли догори.

— Вони будуть вдячні, але вам обом треба готуватися. Нехай хтось інший віднесе їм здобич. У нас немає часу.

Ніби за сигналом, створіння затягнули спів, і я опустила погляд на кам'яну підлогу. Спиною побігли дрижаки від їхнього хорового реготу. Він завжди скидався мені на сміх гієн і лунав до біса моторошно. Я знала, як заглибоко під землею вони перебували, і такий рівень акустики щоразу приголомшував. Багатомильні тунелі зміїлися в надрах вулкану, поєднуючи кімнати, зали й темниці на численних рівнях.

— Він триматиме їх під замком, доки гості не підуть? — запитала я, піднявши брову.

Алістер із Тобіасом вишкірилися, а потім Алістер докірливо похитав головою й попростував углиб будинку. Тобіас відштовхнувся від балюстради та зник нагорі, лишивши мене наодинці. Я обхопила себе руками, витріщаючись на підлогу так, ніби могла бачити крізь неї.

— Певно, це і є відповідь на питання, — зітхнула я.

Не те щоб я їх боялася. Кейден створив купу Іг'Моррутенів за весь цей час, однак вони не були такими, як я, Алістер чи Тобіас. Вони скидалися на рогатих горгулій, якими смертні прикрашали будинки. Я часто міркувала, що, можливо, люди бачили якраз цих Іг'Моррутенів і зобразили їх у мистецтві, намагаючись так побороти свій інстинктивний страх перед монстрами. Ці звірі були могутніми, жорстокими, ласими до плоті й крові.

Вони могли спілкуватися між собою, проте велике перебільшення називати це розмовою. Копіювати слова вони вміли, однак мали обмежене мовлення.

Із зовнішнього передпокою долинули кроки. Кілька прислужників Кейдена підійшли до мене й зупинилися неподалік. Я копнула ногою

найближчий пакет із тілами.

— Віднесіть це вниз і подбайте, щоб вони поїли. Я мушу готуватися до зустрічі з елітою Іншосвіту.

Стукіт моїх підборів відлунював будинком, доки я піднімалася крученими, обсидіановими сходами до головної зали Кейдена. Я завжди називала її годівницею самолюбства, бо все в ній кричало про манію величі — від гобеленів до екстравагантного інтер'єру.

Коридор наповнювали голоси, а на стінах мерехтіли відблиски світла. Я пришвидшила кроки, обсмикуючи краї вузької чорної сукні, у яку перевдягнулася. Я знала, що запізнююся, але мусила відмитися від крові. Що ближче до зали, то голоси гучнішали. От срань, схоже, там аншлаг.

Іще двоє Кейденових прислужників стояли обабіч двостулкових дверей зали для зборів, одягнені в занадто дорогі костюми, що слугували їм парадною уніформою. Кейден обіцяв вічне життя тим, хто вдовольняв його й корився його волі, та я знала, що прислужники радше воліли б стати безмозкими чудовиськами, ніж перетворитися на таких, як Алістер, Тобіас чи я. Вони вклонилися, помітивши мене, і я глибоко вдихнула, щоб угамувати нерви. Не вповільнюючи ходи, я набула подоби Кровожерної Королеви. Це була та, кого вони очікували, кого боялися. І не дарма. Вона століттями заживала своєї слави.

Голоси стихли, щойно я переступила поріг і ввійшла до просторої зали для зборів. Там перебувало набагато більше Іншосвітних створінь, ніж я очікувала.

Подвійна срань.

Я високо звела голову. Темне волосся хвилями струменіло моїми плечами й спиною, доки я карбувала кроки до видовженого обсидіанового стола в центрі кімнати, оточеного стільцями, виготовленими з того самого гострого каменю, з якого складалася ця вулканічна печера. Біля стін стояли високі казани, у кожному з яких палахкотів вогонь.

У кожен дюйм мого тіла вп'ялися очі, але завагатися мене змусили ті, що палали багрянцем, — очі Кейдена. Мого творця, коханця та єдиної причини, чому моя сестра вижила. Саме заради неї я виконувала всі його прохання.

Кейден стояв на чолі стола, сховавши руки за спиною. Його погляд на долю секунди перетнувся з моїм. Чоловік мав розкішний вигляд, його білий з бежевим костюм контрастував з ебеновою шкірою. Але тільки наївний не помітив би монстра, що зачаївся під цією гарною оболонкою.

Я почула кроки позаду, отже, я прибула не останньою. Поки решта учасників заходили до зали, я зайняла своє місце праворуч від Кейдена. Він не озвався до мене й не привітався, однак я й не очікувала. Ні, його увага зосередилася не на тих, хто прийшов, а хто не з'явився. Згодом усі присутні вишикувалися довкола стола, бурмотіння й шепіт поступово стихли. Вони стояли, не сміючи сідати, поки не сяде Кейден.

Тобіас стояв ліворуч від Кейдена, вбраний у темно-синю сорочку й темні штани, і посмикував срібний ланцюжок на шиї, озираючи кімнату. Він завжди тримався напоготові, завжди спостерігав. Алістер стояв поряд із ним, відмитий від плям крові, одягнений в білу сорочку й класичні штани. Обидва смертоносні, вони цілком заслуговували на своє звання генералів Кейдена.

Я помітила, як Алістер нахилився та прошепотів Тобіасу:

— Вампіри прислали заступника. Ні він, ні його брат не з'явилися.

Зиркнувши туди, де зазвичай сидів король вампірів, я побачила, що Алістер мав рацію. Місця, де мав би сидіти Ітан та його люди, зайняли чотири члени клану, нижчі за рангом.

Потрійна срань.

Тобіас кивнув, облишив свій ланцюжок і глянув на Кейдена. Роздуті ніздрі — єдине, що виказувало його гнів.

Правобіч стола стояв ковен Гебрік. Приблизно десятеро відьом і відьмарів, які завітали на збори, щільно скупчилися довкола свого лідера, Сантьяго. На його волосся наклали стільки гелю, що мені пекло в носі. Італійський костюм сидів на ньому краще, ніж чорна сукня на мені, а це вже про щось свідчило. Він спіймав мій погляд і повільно розтягнув губи в усмішці, ніби застукав мене за милуванням. Як

завжди, він обмацав очима все моє тіло, і від цього в мене аж нутроці перевернулися. Він мав привабливу зовнішність й упевненість, що перед ним не встоїть жодна жінка. Однак він помилявся й засвоїв це протягом останніх кількох років після численних невдалих спроб залізти до мене в труси.

Я похитала головою й обернулася обличчям до зали. Навіть за такої кількості Іншосвітних істот, які сюди прибули, я відчувала: Кейдену цього недостатньо. Він був їхнім королем — королем над усіма королями — і хотів, щоб йому віддавали шану.

Ніби прочитавши мої думки, він обернувся до мене, обсмикнув піджак і по-королівськи кивнув.

Шоу починається.

Я підняла руки, прикликаючи силу, якою він мене наділив. У долонях спалахнув вогонь, кружляючи в грайливому танці, і я жбурнула кулі енергії до кожного факела. Полум'я розгорілося, освітлюючи залу й відкидаючи тіні в закутки. Усі присутні замовкли.

Кейден сів, і я зменшила полум'я до тьмяної, мерехтливої пульсації. Один за одним клани, ковени та їхні лідери позаймали свої місця. Уважно скануючи поглядом залу, Кейден ритмічно барабанив пальцями по стільниці. Ніхто не промовив жодного слова.

— Мушу сказати — я задоволений тими, хто зміг прийти, — Кейденів голос наповнив залу.

Комусь він міг здатися спокійним і врівноваженим. Та я в ньому чула лише гнів.

— Сантьяго. Твій ковен чарівний, як завжди.

Кейден кивнув йому, а відьми витримали його погляд, горді й могутні. Я захоплювалася ними, хай і ненавиділа їхнього лідера.

— Поглиначі снів, — Кейден глянув на клан баку, що сиділи поряд із ковром Сантьяго.

У їхніх очах ніби відображалася усмішка, яку вони не могли виразити фізично. На місті рота виднілася тільки щілина, перетягнута по діагоналі стрічками шкіри. Баку — жаскі виродки, і зазвичай я їх остерігалася. Протягом століть я чула історії, що деякі клани насправді були миролюбними, і їх прирікали на вигнання й поглинання кошмарів. Проте я натрапляла лише на таких, що в снах наганяли жах за відповідну ціну.

Кейден повів далі, і його голос повернув мене до реальності.

— Підкорювачки розуму.

Я звернула увагу на банші, котрі сиділи ліворуч. Клан складався виключно з жінок різноманітної зовнішності. Либонь, їхня ДНК мала лише Х-хросомоми. Усі вони мали або дуже світле, або дуже темне волосся, і були вбрані в блейзери або обтислі сукні, котрі, даруйте за каламбур, волали про багатство.

Своє довге, майже синювато-чорне волосся їхня лідерка, Саша, носила зібраним у високий хвіст і була вдягнена в шовковий штанный костюм і розстібнутий блейзер. Їй виповнилося майже сто років, проте вона мала вигляд жінки в розквіті сил. Банші, безперечно, стильні дівчата, але я особисто бачила, як Саша своїми смертельними криками розриває голову жертви на клапті. Я потім кілька тижнів намагалася відчистити улюблені туфлі від шматочків чужого мозку.

— Бачу могутніх, — вказав Кейден на тіней, котрі лише кивнули у відповідь.

Їхні тіла здавалися неоднорідними, силуети димно клубочилися. Клан асасинів — від природи лукаві створіння. Ними керував один лідер, і якби хтось прибрав Кеша — то все, кінець, бувайте, асасини. Єдина проблема: для цього потрібно підібратися достатньо близько. Його родина, як і більшість інших, піднімалася на вершечок владної піраміди століттями, вирізаючи криваву стежку для будь-кого, хто добре заплатить. Проте я поважала їх за вірність Кейдену. Певна, кілька фракцій уже пропонували гроші Кешу та його родині, аби ті принаймні вчинили замах на мого грізного боса, однак тіні жодного разу його не зрадили.

— Бачу лютих звірів із легенд.

Погляд Кейдена сфокусувався на вовкулаках. Ця зграя на чолі з Калебом мала значний авторитет у нашому світі. Калєб зазвичай мовчав, коли до нього не зверталися, однак сила, яку він демонстрував самим лише виглядом, змушувала мою шкіру вкриватися сиротами. Він мав коротко підстрижене темне волосся й охайну бороду, що відтіняла щелепу. Йому б навчити Сантьяго вкладати зачіску так, щоб вона не скидалася на зализану катастрофу. Я пирхнула та спробувала видати сміх за кашель, коли Алістер метнув на мене оком. Калєб мені подобався.

Ці вовкулаки зовсім не нагадували типових персонажів фільмів жахів. Їхня вовча подоба мала більше схожості таки з вовками, але розмір налякав би будь-кого — смертного чи ні. Чоловіки були кремезнішими за жінок їхньої зграї, однак жінки мали жорстокіший норов. Калєб та його родина зазвичай трималися осібно, проте завжди з'являлися на поклик Кейдена. Потайливі й ухильні, вони намагалися лишатися поза політикою, та однаково прийшли сьогодні до цієї зали.

— Погляньте, навіть рада смертних тут!

Кейден ледь помітно кивнув Елайджі та його супутникам. Середнього віку чоловік, із вишуканими вкрапленнями сивини на скронях обсмикнув свій піджак так, ніби він хтось важливий у цій залі, повній монстрів. Кейден, допомігши цьому політику піднятися службовими щаблями, здобув чудового інформатора й украй вигідне джерело відмивання грошей.

Кейден перевів погляд на вампірів, і його очі спалахнули багряним полум'ям.

— І все-таки лише якась жменька кровопивців спромоглася завітати.

Його голос звучав, просякнутий отрутою, й атмосфера в залі напружилася. Усі насторожилися, тиша різко вдарила по моїх чуттях, коли Кейден припинив барабанити пальцями по столі.

— Де ваш король?

Запитання містило підтекст, і я знала, що правильно відповісти на нього не випадало.

Один чоловік підвівся, поправив краватку й піджак і відкашлявся.

— Пан Вандеркай не зміг прийти сьогодні й передає вам свої щирі вибачення. Дехто загрожує його правлінню, і наразі він зайнятий цим питанням.

Кейден відхилився на спинку крісла й схрестив руки на грудях, пильно розглядаючи вампіра. Здавалося, тиша розтягнулася на тисячоліття. Чоловік переступив з ноги на ногу, і якби вампіри могли пітніти, він би точно вкрився рясним потом.

— Схоже, останнім часом у нього багато таких проблем, — нарешті безтурботно мовив Кейден, відновивши постукування по стільниці, й запитав, обернувшись обличчям до Тобіаса: — Коли він востаннє приходив на збори?

Тобіас із легкою усмішкою вп'явся поглядом у вампіра.

— Давно, мій володарю. Кілька місяців тому.

Кейден кивнув, і кутики його губ поповзли догори.

— Місяців.

— Так, — сказав чоловік і знову відкашлявся. — Але принц кілька разів приходив замість нього.

— Так, його брат. І де ж він зараз?

— Він не зміг прийти. Вони обидва хотіли бути присутніми, запевняю вас, але для розв'язання деяких проблем справді потрібна сильна рука.

Слова звучали силувано, ніби він знав, які наслідки чекають на нього за брехню.

— Я збагнув, — відповів Кейден.

Залою пробігло кілька полегшених зітхань, і дехто із присутніх за столом розпружився. Але не я й не ті, хто справді знав Кейдена.

— Складно підтримувати рівновагу, особливо серед Іншосвітних, у такі часи. Супроти того, якими ми колись були і яким був світ, у загальній картині сучасності становимо меншість. На нас чигають загрози, тривога і страх беруть над нами гору. Ось чому передовсім треба триматися разом, — він припинив постукувати й нахилився вперед. — Тямите, про що я?

Вампір кивнув.

— Так. Я погоджуюся.

Брехня.

Кейден повільно розтягнув усмішку, його білі зуби загрозливо зблиснули. Він грюкнув по столі долонею, й уся зала враз задвигтіла. Вхідні двері затріснулися, і ми опинилися в пастці. Стіл розколовся посередині, розділяючи й відштовхуючи всіх убік, а в кімнату повалив пекучий, густий дим. Ніхто не підстрибнув і не ворухнувся, лишаючись на місцях. Якщо вони й відчували страх, то не виказували цього. Вони знали, що наближається, і знали, що найдужче Кейден ненавидів слабкість. Він підвівся й став, наче король, понад прірвою, бо саме вона й зяяла тепер у тріщині — порожня, лунка безодня.

Я проковтнула клубок у горлі й склала руки на колінах, спостерігаючи за тим, що відбувалося. Я бачила, як обличчя Тобіаса й Алістера освітили трикляті самовдоволені посмішки. Температура в залі зросла, бо в дірі в підлозі вирувала розплавлена лава. Щоразу,

коли на поверхні лопалися вулканічні бульбашки, догори підіймалися цівки диму.

— Ну ж бо. Стрибайте, — махнув Кейден вампірам у напрямку прірви.

— Ти збожеволів, — виплюнула одна із вампірок, доки решта озиралися навсібіч у пошуках іншого виходу.

Інші створіння і пальцем не поворухнули, щоб допомогти. Вони знали, що Кейден гнівається не на них, і не хотіли, аби це раптом змінилося.

Сміх Кейдена лунко прокотився залом, а потім він сказав:

— Невже? Може, мені просто не подобається непокоря? Діанно, — я миттєво зиркнула на нього. — Коли твоя ласка, допоможи нашим друзям.

Я повільно обернула голову до вампірів і, не відриваючи від них погляду, підвелася. Крокуючи до них, я то стискала, то розтискала кулаки. Іншосвітні створіння напружувалися, коли я проходила повз, однак їхні обличчя лишалися незворушними. Я слугувала Кейдену зброєю. Я мала могутність. Вони знали про це, і я знала. Я була лезом, створеним з вогню й плоті.

Голос Кейдена знову розлунив залом:

— Можливо, у мене проблеми з довірою. Бачте, не вперше у вашого короля виникають ці незручності. Зважаючи на часові рамки і те, чого нам треба досягти, — я зупинилася біля однієї з вампірок, і вона з острахом глянула мені у вічі, — я не можу допустити слабкості.

Вона заверещала, коли я схопила її за руки й потягнула до прірви. Вона пручалася, і кілька разів її підбори із шипами влучили мені в гомілку, але боротьба тривала недовго. Я скинула її в прірву, а за кілька секунд довкола її тіла спалахнув вогонь, і його поглинула лава разом з її криками.

Іще один вампір пробіг повз мене, панічно намагаючись утекти. Із запаморочливою швидкістю я простягнула до нього руку. На кінчиках пальців вирости пазурі, і я завдала удару, проштрикнувши йому живіт. Він зойкнув, зігнувшись навпіл, схопив мене за зап'ясток і глянув у вічі. Його очі світилися страхом і збентеженням, коли я підняла його й жбурнула в полум'яне провалля.

З третім усе сталося приблизно так само, як і з другим. Він спробував тікати, намагався борюкатися, та врешті-решт його благання про помилування відлунили від обсидіанових стін, коли я вкинула його у лаву. Я витерла свою пазуристу руку об забризкану кров'ю щоку й попрямувала до останнього живого вампіра в залі. Він уже зневірився, знаючи, що виходу немає й тікати нікуди. Він згорнувся клубочком на кам'яній підлозі. Я схопила його за лацкани піджака, підняла й занесла над прірвою.

У його жовтих очах м'яко зблиснули сльози.

— Будь ласка, — став благати він. — Я маю родину.

Родина. Це слово відгукнулося в моїй свідомості, і я відчула, як зменшуються ікла. Жага крові наступала мені на п'яти, благала піддатися їй, спустити свого внутрішнього звіра з ланцюга. *Родина.* Це слово ніби пульсувало в мені, нагадувало, що я не така. Моє серце билося лише заради неї, і згадка про її існування повернула мене з межі безумства. *Родина.* Цього разу це слово загорнулося у сміх моєї сестри, і мене затягнуло в спогад.

Габі похитала головою, сміючись із моїх марних спроб вкинути шматочок попкорну їй до рота.

— Як на суперістоту, ти цілишся просто жахливо, — хихикаючи, промовила вона й жбурнула в мене жменю попкорну.

Я легенько копнула її в ногу.

— Гей, я ж тренована вбивця!

Вона розреготалася.

— Облиш! Ти плакала в кінці «Медальйона»¹.

— Це невеселий фільм. Там дуже сумний кінець. Ти просто не вмієш вибирати фільми.

Ми годинами сміялися з того дурнуватої фільму, сидячи на дорогезному дивані, подарованому мною на її випускний, і влаштовуючи безлад у квартирі, яку вона так любила. Вона випустилася кілька місяців тому, й відтоді я її не бачила.

Біль від тієї думки висмикнув мене зі спогадів. Я кілька разів кліпнула, дивлячись на вампіра, якого тримала над прірвою, доки мій погляд не сфокусувався знову. *Родина.* За димною завісою я побачила два багряних вогника Кейденових очей. Послання було мовчазним, але чітким. Не вагайся, не думай, просто поклади цьому край, бо якщо він

відчує мою слабкість, то забере в мене сестру. Не розриваючи зорового контакту із Кейденом, я витягнула пазурі з шиї вампіра й розтиснула кулак, дозволивши йому впасти в безодню.

Чоловік зник, і Кейден усміхнувся. Потім він закрив портал і перетягнув стіл на місце разом із присутніми, що досі сиділи за ним. Тріщина уздовж стільниці затягнулася так, ніби й не було. Рипіння дверей позаду мене надто гучно пролунало серед мертвої тиші. Залишки диму поволі витягнуло в коридор. Кілька людей кахикнули й пересунули стільці, скреготнувши кам'яними ніжками по підлозі.

Я глянула на криваву пляму, що вкривала мій кулак і нігті, й опустила руки. З високо піднятою головою я знову рушила до Кейдена, перш ніж усвідомила, що роблю. Алістер і Тобіас дивилися на мене, оцінюючи, але я ретельно приховувала свою огиду до крові на шкірі. Я стала обличчям до зали, склавши руки перед собою.

Жодної слабкості. Ніколи.

— Тепер, коли ви подбали про це, не розповісте, навіщо ви нас викликали? — із помітним акцентом запитав Кеш, лідер тіней. Його піддані, стоячи за спиною свого ляльковика, зашурхотіли.

— Причина проста. Я отримав звістку про Книгу Азраїла.

Зала наповнилася тихими зойками й перешіптуванням. Кейден нарешті сів за стіл, а я, Алістер і Тобіас стояли й далі. Ми завжди були на висоті, згубні й безстрашні.

— Неможливо, — прошипів лідер баку.

На мить запала тиша, а далі всі одночасно заторохтіли, погоджуючись із баку й доводячи, що книга — просто міф. Гамір стількох схвильованих голосів у кам'яному залі приголомшував. Єдино нічого не сказали вовкулаки. Вони просто сиділи, спостерігаючи й наслухаючи.

Мене не здивувало, що голос Елайджі, смертного політика, лунав гучніше за інші.

— Навіть якщо текст і знайдено, з Війни Богів минуло вже багато тисяч років. Як ми його прочитаємо?

— Прочитаємо? — пирхнув Сантьяго. — Якщо книга існує, то ти знаєш, хто з'явиться разом із нею.

Усі замовкли й глянули на Кейдена.

— Нищитель Світів, — пролунав м'який жіночий голос із лівого кутка.

Присутні обернулися, щоб глянути на Сашу та її сестер. Банші поводитися тихо з самого початку зборів, відсиджувалися нишком майже так само, як і вовкулаки. Сашині очі оскляніли, ніби вона поринула у видіння. Хтось доторкнувся до її плеча, і лиш тоді вона усвідомила, що сказала це вголос. Вона стрепенулася, хитнувши своїм довгим, синюватим волоссям, обсмикнула білий піджак і відкашлялася.

— А, так, — промовив Кейден, потерши підборіддя, і поклав руки на стіл. — Міфічний Нищитель Світів. Легенда. Син Уніра. Володар Клінка Забуття. І де-то він зараз?

Усі мовчали.

— Отож бо. Його не видно й не чути, відколи вибухнув їхній рідний світ, Раширім. І руйнування спричинив саме він, еге ж? Хіба легенди не про це? Він — це страшилка Іншосвіту. Казка, щоб тримати вас усіх у шорах.

— Це не казки. Це правда. Ми втратили доступ до Іншосвіту саме через нього... через них, — заперечив Сантьяго. Відьми, що не відходили від нього ні на крок, кивнули. Вони пильно спостерігали за нами, очікуючи удару або ще якогось поруху в їхній бік за те, що їхній лідер перебив Кейдена. — Небожителі досі ходять цим світом. Рука досі ходить цим світом, а якщо є Рука, то десь є й тіло, і голова. Нищитель Світів — це голова.

— А голови можна відрубувати, — в'їдливо відповів Кейден.

Знову запала тиша усвідомлення його слів. Я відчула цей запах раніше за всіх інших: страх. Як і лєвова частка присутніх, я жила в Кейденовому світі не так довго, але той факт, що Нищитель Світів лякав їх дужче за Кейдена, був досить промовистим.

— Я знаю. Ви всі його боїтеся. Однак він — не той, ким ви його вважаєте, навіть якщо й вижив. Його століттями ніхто не бачив. Не звертайте уваги на байки, створені за його подобою. Якщо й мав таку могуть і вміння, як подекують, то де ж він? Я знищив сотні представників його роду, та він не з'явився. Боягуз, слабкий, зломлений. Цей *Нищитель Світів* — не бог, якими були його попередники, і не має справжньої сили, а ми маємо. Вони годують вас

побрехеньками, запихають їх вам у горлянки. Прагнуть підкорити вас своїй волі. Щойно я знайду ту книгу, ми правитимемо світом, усі разом. І не ховатимемося в тіні, пригнічувані тими, хто вважає нас негідними і меншовартими. Усе змінилося тієї миті, коли вони пролили кров своїх у власному світі. А зараз...

Він підвівся й нахилився вперед, упершись долонями в стіл. Кожен лідер зловив його погляд, і лише кілька з них заговтузилися на стільцях.

— Зараз настав час повернути те, що належить нам, те, що вкрадено. Коли вони запечатали світи, ми не мали вибору. Жодного. Скільки твоїх людей лишилося за тією брамою? Га? — він вказав на Сантьяго, а потім і на решту. — Чи твоїх, чи твоїх? Ви замислюєтеся над тим, чи вони ще живі?

Слова влучили точно в ціль.

— А ця книга, вона вже у вас? — запитав лідер тіней.

Кейден цокнув язиком.

— Це наступний крок. Я її наразі не маю, але скоро матиму. Елайджа, — він вказав на смертного та його раду, — люб'язно надав мені інформацію про небожителів. Ми проникли в їхні лави, і саме тому я викликав вас сьогодні. Нам треба об'єднатися. Щойно я розпочну процес відкриття світів, нам заборонено виказувати слабкість, — він багатозначно глянув на вампірів. — Ні на секунду. Ви всі маєте бути на моєму боці, а якщо ні...

Кейден метнув оком у центр столу, нагадавши про навислу загрозу.

Одні за одним усі погодилися, промовивши «так» своєю рідною мовою. Вовкулаки відгукнулися останніми, і не лише я це помітила.

Я змила кров спершу з обличчя, а потім і з рук, і вода в обсидіановому умивальнику забарвилась коричневим. Відтоді, як Кейден перетворив мене, я відмивала її з тіла щодня. Я стала істотою, яка могла видирати спогади з крові, миттєво прикликати вогонь й обертатися на будь-яку тварину. Щоразу, коли я могла годуватися, я почувалася менш смертною. Таку ціну я мусила заплатити за її

життя. А знаєте, що найсумніше? Якщо порівняти з іншим варіантом розвитку подій, усе не так вже й погано. Уперше за довгий час я спіткнулася. Завагалася, і він це помітив.

Я вимкнула воду, взяла рушника з полички й стерла зі щок криваві цятки, які ще лишалися на шкірі. З відображення на мене дивилася тінь людини, якою я колись була. Моє обличчя стало суворішим, лінії вилиць і підборіддя — різкішими. Гострота моїх рис усіх приваблювала, тільки не мене. Я пам'ятаю своє лице м'якшим, навіть добрішим. Край рушника зачепив губи — пухкі та м'які, з-поза яких з'являлися ікла, гостріші за сталь, коли монстр продирався на поверхню зсередини мене.

Мене називали вродливою й екзотичною. Та ці слова змушували мене внутрішньо здригатися, ніби від ляпаса. Я знала себе нищівною, жорстокою та смертоносною. Заради неї, заради нас, я дозволила Кейдену тримати мене на прив'язі. Я видряпала для неї спокійне життя пазурами та зламаними кістками, сплатила за її безпеку ріками крові.

«Будь ласка, я маю родину».

Його сповнений відчаю голос досі бринів у моїй голові. Я міцно заплющила очі, намагаючись його заглушити. Відкинувши рушника вбік, вхопилася за краї умивальника й так сильно їх стиснула, що граніт покришився. Хіба не такі самі слова я шепотіла тієї ночі, багато років тому? Я лежала на підлозі, тримаючи сестру за руку. Коли холодний дотик смерті доторкнувся до її шкіри, я благала когось — кого-небудь — допомогти їй, врятувати. Я ладна була віддати своє тіло, душу, будь-що, будь-кому, хто відгукнеться.

— Усе гаразд?

Я миттю виринула зі спогадів і спіймала погляд лагідних, карих очей, що вже не пломеніли багрянцем. У дзеркалі я бачила, як Кейден притулювся до одвірка ванної кімнати і, здавалося, зайняв набагато більше простору, ніж належало. Він був вищим за мене, що видавалося рідкістю, оскільки зростом я перевершувала багатьох жінок. Я не скидалася на милих крихіток, яких люблять зображувати в книжках чи фільмах. Мені бракувало об'єму в грудях, але стегна — єдина пишна частина мого тіла — це компенсували. Струнка, з міцними, гнучкими м'язами — бійчиня в усіх сенсах цього слова. Після мого перетворення я щодня тренувалася з Алістером, Тобіасом і навіть Кейденом.

Найчастіше мене били аж до відключки. Минули роки, перш ніж я навчилася тримати удар. Кейден потребував воїнів, і невдовзі я дізналася чому.

Він стояв зі схрещеними на грудях руками й заінтригованим виразом обличчя. Він не хвилювався, як здалося би нормальним людям. Я знала, що йому начхати на моє самопочуття. Його непокоїло, чи я досі під контролем, чи досі покїрна.

— Я в нормі, просто трохи втомилася, — відповіла я, випроставшись.

Він ледь примружився.

— Хм-м.

— Я хочу навідати сестру.

Його губи невдоволено вигнулися, і він відштовхнувся від одвірка.

— Не зараз.

Я знала, що він це скаже. Я кілька місяців не бачилася з Ґабі й скучила за нею. Він використовував її як наживку. Виконуватиму його накази — й отримаю візити як нагороду, хоча вони ставали все рідшими й коротшими.

«Пам'ятай, що я люблю тебе».

Вона сказала ці слова наприкінці нашої минулої телефонної розмови. Трясця, я навіть не пам'ятаю, коли це було. Її голос ніби наповнював мою свідомість протягом кількох останніх тижнів, допомагаючи лишатися приземленою і, що важливіше, смертною.

Кейден легкими кроками підійшов до мене ззаду. Я дивилася, як насувається його відображення дедалі ближче й ближче. Він зупинився за кілька дюймів від мене, його підборіддя опинилося над моєю маківкою. Він прибрав волосся з мого обличчя, ніжно відтягнувши його назад. Його пальці ковзали крізь шовковисті пасма так, ніби від насолоджувався відчуттям, тримаючи мій погляд у дзеркальному полоні.

— Ти завагалася.

Він знав.

Його права рука ще раз ковзнула моїм волоссям до самих кінчиків, а потім доторкнулася до оголеної спини.

— Нічого не хочеш розповісти?

— Причина не та, що ти думаєш.

Я витримала його погляд у дзеркалі, не бажаючи відвертатися. Достоту як серед звірів у дикій природі — на мить утратиш зоровий контакт зі здобиччю, і все пропало.

— Угу, — пробурмотів він, ковзаючи пальцями уздовж мого хребта, і зупинившись біля попереку. Його пальці шугнули під тонку тканину сукні, і я здригнулася, досі не відводячи очей. Легенька усмішка пом'якшила вигин його вуст, перш ніж він схилився до моєї шиї.

— Ти така гарна.

Його слова танцювали на моїй шкірі, а дихання пришвидшувало пульс, що тріпотів під його губами. Язик Кейдена доторкнувся до моєї шиї, знову змусивши мене здригнутися, а долоня пересунулась вище й обхопила одну із грудей. Він повільно, дразливо зачепив великим пальцем сосок, умисно викликавши тихий стогін. Я прихилилася до нього спиною й рухнула стегнами, відчуваючи його твердий прутень, притиснутий до моїх сідниць.

Його губи проклали стежку від моєї шиї до підборіддя, лишаючи пекучий слід.

— Ти належиш мені. Ти — моя у всіх сенсах, — він цілував і покусував кожне місце, до якого доторкався. — Тямиш?

Я кивнула й поклала голову йому на плече, даючи йому доступ для поцілунків. Я завжди реагувала на тонку межу між насолодою й болем, і, знаючи про це, Кейден схопив мене вільною рукою за волосся і, смикнувши, змусив схилити голову набік. Потім нависнув наді мною, притискаючи міцніше до умивальника, не залишаючи можливості втекти. Я відчула дотик пазурів до вигину грудей і миттю розплющила очі. Він теж глянув на мене й доторкнувся губами до мого вуха. Свердлячи мене своїми полум'яно-червоним поглядом, Кейден повільно ковзнув гострими пазурами по моїй шкірі, до центру грудей.

— Однак не терпітиму слабкості, навіть від тебе. Тільки не зараз, не тоді, коли ми так близько. Гаразд?

Я кивнула, а його кігті прокололи мою шкіру. Іг'Моррутени сильні, їх майже неможливо вбити. Майже. Ми всі мали слабіну, яка могла знищити нас. Трюк полягав у тому, аби визначити її, перш ніж ми розтерзаємо вас. Я позбувалася голови, втрачала кінцівки, які потім відростали, мені навіть ламали шию, та ніщо з цього мене не вбило. Єдине, чого ніколи не знищували — моє серце. Тож за допомогою

методу винятків ми дійшли висновку, що я б загинула, якби із моїх грудей вийняли серце. Моє безглузде смертне серце було моєю слабкістю.

— Так, — крізь зуби промовила я. — Мені це відомо.

Він натиснув сильніше, вганяючи пазурі мені в груди. Я не закричала. Не хотіла дарувати йому таку втіху.

— Тоді чому ти завагалася? — з придигом прошепотів Кейден мені на вухо.

Збреши.

Я не могла назвати справжню причину. Якби йому бодай на мить здалося, що я поставила на перше місце не його чи його задум, він би одразу прикінчив мене.

— Тому що, — прошипіла я, — він мав родину. Убивши його, ти нажив собі нових ворогів.

Я знову зітхнула, намагаючись дихати крізь біль.

— Тобі не потрібні ускладнення, коли мета вже так близько.

Він не зводив з мене погляду, здавалося, цілу вічність, перш ніж його очі набули карого відтінку, і він відпустив моє волосся. Я відчула, як він висмикнув пазурі з моїх грудей і витягнув руку з-під сукні. Далі він схопив мене за стегна і так швидко розвернув обличчям до себе, що я ледь не впала.

Він нахилився ближче, і його тіло притислося до мого.

— Ти дбала про мене?

— Так.

Я провела долонею по грудях. Шкіра загоїлася, та на пальцях однаково лишилася кров.

Я не зовсім збрехала. Спершу я справді дбала про Кейдена, поки декілька сотень років по тому мені не набридло шукати виправдання його поведінці. Він ніколи не розкривав мені своїх секретів, та я знала, що десь глибоко всередині він страждає, і співчувала йому. Кейден не завжди був таким підлим, як здавався. Бували моменти — чи принаймні частки секунди — коли я бачила в ньому щось добре. Якась подія в минулому зробила його змученим, холодним і злостивим. Тож так, я дбала про нього, але ніколи не кохала. Усе було зовсім не так, як у дурнуватих фільмах, які змушувала мене дивитися Ґабі. Того почуття, про яке пишуть у сонетах чи в інших літературних творах,

я не відчувала, але він був мені небайдужий. Я ніколи не звільнюся від Кейдена і, дбаючи про нього навіть у такому обмеженому сенсі, мені таки легше лишатися.

Його губи легенько доторкнулися до моєї щоки.

— Добре. Надалі не вагайся.

Я кивнула, досі стискаючи в руці тканину своєї сукні, й надалі перебуваючи в пастці між умивальником і міцним тілом Кейдена.

— Відпусти мене, — прошепотіла я водночас і прохання, і тиху вимогу, в яку вклала ще щось, крім цієї ситуації. Про яку часто мріяла, коли боротьба й насильницька природа мого життя ставали нестерпними. Яку — я знала — ніколи не виконають. Я прагнула життя поза цим світом. Життя з моєю сестрою. Життя, в якому мене могли полюбити. Просто життя. Але я завчасно знала його відповідь і не мала й дрібки сумніву, що він це каже серйозно.

Кейден відхилився, окинув поглядом моє обличчя, а потім узяв мене за підборіддя й змусив поглянути йому у вічі.

— Ніколи.

¹ «Медальйон» — психологічний драматичний фільм 2002 року з Ванессою Редгрейв у головній ролі. Фільм є екранізацією однойменного роману Річарда Пола Еванса.

Я летіла у свіжому нічному повітрі, високо над хмарами, над цивілізацією, над усім. Лискучі чорні крила змагалися з вітром, рухаючи мене вперед. Одна з моїх улюблених переваг Іг'Моррутенів — це здатність обертатися на будь-що чи будь-кого. Кейден розповідав, що це вміння походило від прадавніх, котрі могли змінювати свої тіла, як забажають. Дехто міг перетворюватися на страхітливих і величних істот, таких велетенських, що затуляли сонце. У їхніх венах не текло престижної королівської крові, однак вони були богами на свій лад. Їх боялися й поважали. Ну, доки не винищили під час Війни Богів.

Зорі танцювали наді мною й довкола мене. Я сильніше змахнула крилами, підіймаючись до них. Оточена такою красою, я замислилася, що б сталося, якби я летіла далі. Тієї миті я відчула справжню свободу й, упиваючись нею, не хотіла, щоб це закінчувалося.

Форму, якої я набула, показав мені Кейден сотні років тому. Вона входила до списку моїх особистих уподобань. Смертні упізнали б у цьому створінні віверна. Вони скидалися на міфічних драконів, але я в цій подобі мала дві ноги на відміну від тих чотирилапих, вогнедишних звірів. Мої руки переходили в розпростерті, масивні крила. Луска й роги з тонкими, гострими кінчиками вкривали гребінь на голові. Шкіра ставала товстішою й захищеною броньованими, лускатими пластинами. Довгий, гострий, як лезо, хвіст майорів позаду, коли я заходила в піке й танцювала поміж хмар.

Зірки були моїми єдиними компаньйонками, і я насолоджувалася самотністю. Я заплющила очі та якнайширше розкинула крила, пливучи в потоках вітру. Зв'язки Кейдена зі смертними гарантували, що вони не посміють збити в небі летючу, вогнедишну тварюку. Тож поки що я почувалася спокійно. Я не була Діанною — вогненною смертоносною королевою, чи Діанною — люблячою і турботливою сестрою. Я просто була.

«Принеси мені голову брата».

Реальність вторглася в мій політ, коли в підсвідомості пролунав голос Кейдена, і під заплющеними повіками, ніби фільм, увімкнувся спогад про минулу ніч.

Кейден підвівся з ліжка, схопив свій одяг і швидко вдягнувся. Він ніколи не лишався до ранку, ніколи не обіймав мене... жодного разу.

Біля дверей він затримався, поклавши долоню на клямку, й озирнувся на мене.

— І, Діанно, зроби це неохайно. Я хочу послати сигнал.

— Як забажася, — відповіла я й сіла в ліжку, прикрившись ковдрою. Кейден ні слова не сказав і вийшов із кімнати. Грюкіт дверей луною розкотився в усьому вулканічному будинку. Я затулила обличчя руками і ще кілька хвилин нерухомо сиділа.

Він не просто наказав принести йому голову принца. Ні, він наказав мені вбити друга. Дрейк був одним із вкрай небагатьох створінь, яким я повністю довіряла. І я не сумнівалася, що не маю вибору.

Я розплющила очі й зосередилася на швидшому просуванні свого обтічного тіла нічним небом. Із кожним потужним змахом крил я відтісняла свої почуття якомога далі, знову ховаючи їх під замок.

Мене огорнув запах води з Наймерського моря ще до того, як я його побачила. До мене долинула музика й гомін бурхливого міського життя як підказка, що я вже близько. Тірін — прекрасне місто в серці Заралля, володіння Короля Вампірів. Загалом Ітан Вандеркай, Король Вампірів і шостий син з королівського роду, володів цілим континентом Зараллем. Кожен вампір, народжений від східної до західної півкулі, перебував під його владою, проте сьогодні я шукала не його. Ні, я прилетіла заради його брата, Принца Ночі, Дрейка Вандеркая.

Протягом століть Кейден познайомив мене з багатьма істотами, і мало з ким із них я могла товаришувати, але Дрейк був інакший. Я вважала його другом. Його родина роками тісно співпрацювала з Кейденом. Вони мали зв'язки практично всюди, тож нерідко знали, як дістати артефакти чи предмети, які він розшукував. Це й стало головною причиною його гніву. Він потребував книги й знав, що вампіри могли допомогти її знайти, однак вони припинили приходити на збори.

Спершу Ітан прислав замість себе Дрейка. Я не заперечувала. Було приємно погомоніти з кимось, посміятися й не триматися, бляха, постійно насторожі. Але потім він теж перестав з'являтися, і це стало для Кейдена останньою краплею. Він жадав крові, а його жадання виконувала я.

Я знала, що це чергова перевірка моєї рішучості. Через мої вагання на очах у Кейдена його параноїдальний розум вирішив, що я вислизаю з-під контролю. Я мусила показати йому, що це не так, всупереч моїй дружбі з Дрейком. Я не могла ризикувати репутацією та становищем. Якби будь-що з цього поставили б під сумнів, я ризикнула б *нею*. А це неприйнятно, тож я мусила довести свою вірність, почавши з Дрейка.

Я пірнула під хмари, націлившись на долину внизу. На землю наче висипали різнобарвні вогники, схожі на відображення зірок. Люди гуляли, насолоджувалися вечором, і їхні голоси, гудіння автомобільних клаксонів і музика пливли до мене в духмяному повітрі. Яскраві, білі промені світла скидалися на маяки, що кликали всіх охочих до центру міста. Сьогодні там відбувалася вечірка, як і щоночі, і я прямувала просто в її серце.

Ліворуч плюскотів океан, лагідні хвилі облизували берег. Я пролетіла над горами, спланерувала до кручі неподалік і повільно відвела крила назад, змахуючи ними, щоб сповільнити зниження. Музика заглушила їхнє лопотіння, та й смертні надто сп'яніли й заклопоталися, щоб мене помітити.

Довкола мене заklubочився чорний дим, коли я змінила подобу в повітрі й стрибнула на вулицю. Я приземлилася навприсядки, і кілька людей відстрибнуло від мене, розливаючи напої й репетуючи, щоб я дивилася, куди йду. Не звертаючи на них уваги, перекинула свої дві товсті коси на плечі.

Я дісталася до внутрішнього міста Тіріна, відомого як Логоз, і світло зі срібного змінилося на червоне й золоте. Цей популярний район, відомий своєю красою й історичними пам'ятками, ще й славився нічним життям. Усе, чого ви хотіли чи потребували, могли знайти в Логозі, у його незліченних барах, пабах і престижних лаунжах. Туристи й місцеві юрмилися там, прагнучи розслабитися й відпочити, навіть не підозрюючи, що там прокидалося, коли на небо сходив місяць.

Я легко просувалася крізь натовп, схожа на звичайну смертну, що вийшла погуляти ввечері, вбрана в чорний топ, шкіряні штани й туфлі на підборах. Знадобилося лише кілька хвилин, щоб дійти до потрібного місця. Клуб розташовувався в серці Логоза, і перед чималим входом до нього вишикувалася довга черга людей. Червона неоновіа вивіска над дверима барвила все навколо багряним відблиском. Це був один із улюблених закладів Дрейка, бо належав тільки йому, а не його брату.

Я проштовхувалася крізь смертних, аби дістатися входу до клубу, і ті лаялися та кричали. Двоє викидайл схрестили руки на грудях і стали пліч-о-пліч, утворюючи стіну переді мною. Надто мускулісті, вони слугували ідеальним відлякуванням людей, особливо п'яних і дурних, і не підпускали їх до дверей. Один мав поголену голову й татуйовану потилицю, а інший хизувався довгими, зібраними у високий хвіст дредами. Їхні очі засвітилися жовтим, коли вони мене впізнали, та я не дала їм шансу відійти.

— Даруйте за це, але він мусив прийти.

Я вдарила долонями їм у груди й відштовхнула назад. Там, де до них доторкнулися мої руки, спалахнув вогонь, і їхні тіла спопеліли раніше, ніж впали на землю.

Двері розчахнулися, вибухнувши тисячами малесеньких трісок, і я зайшла до клубу. Позаду мене люди в черзі кричали й тікали, рятуючи свої життя. Натовп усередині нічого не помітив, всі й далі танцювали й терлися одне об одного.

Усередині клуб був просторішим, ніж здавався ззовні. Жовте, синє, рожеве й червоне світло відбивалося від стін. Танцполи відділяли діджейський пульт від великої барної стійки у формі кола, котра

займала весь центр зали. Люди намагалися привернути увагу барменів, перекикуючи гучну музику.

Я ступила крок до м'якого червоного світіння в задній частині клубу, коли раптом мене вдарили по потилиці чимось твердим. Ще одна перевага Іг'Моррутенів — це міцність кісток, тобто вирубити нас не так легко. Я озирнулася й побачила ще одного вампіра, який націлював на мене пістолет з виразом повного шоку на обличчі. Я відштовхнула його руку, пробила діру в його тілі й підпалила останки.

Це привернуло увагу присутніх. Жінка поряд зі мною заверещала, очі вампірів у натовпі засвітилися жовтим, ікла видовжилися, коли всі вони обернулися в мій бік.

Що ж, ніч буде довгою.

Мої просочені кров'ю туфлі скрипіли, коли я піднімалася сходами, укрита попелом, кров'ю й нутрощами, мабуть, кількох різних істот. Зупинившись на горішній сходинці, я оглянула просторий лаунж. Біля задньої стіни стояли декілька чорних диванів, а рештою зони були розставлені стільці такого самого кольору й невеличкі столики. У кімнаті панувала напівтемрява, лише в кутках горіли червоні світильники. У меншому за розміром барі тут подавали тільки ті напої, яких жадали створіння Іншосвіту. У лаунжі не було нікого, крім однієї людини, заради якої я й прийшла.

Від вампірських королівських осіб у мене завжди пробігали шкірою мурахи. Їхня сила була такою давньою, що мої органи чуття не знали, як реагувати. Тільки чотири вампірських родини мали достатньо могутню силу, щоб успадкувати трон, й одна з них розпалася на порох ще до мого створення. А ті три, що лишилися, ненавиділи одна одну й люто воювали за шанс правити. Вандеркаї перемогли й уже доволі довго владарювали. Перемогою вони здебільшого завдячували Кейдену, та це не означало, що вони йому прислужували. З віком їхня потуга зростала, і саме цю силу я відчувала зараз у глибині лаунжу.

Я рушила до її джерела, зупинилася біля барної стійки у формі півкола, і наші погляди перетнулися. Його золоті очі уп'ялися в мої,

та жоден з нас не зронив ні слова. Я витерла рукою лоба, але тільки розмазала присохлу кров по обличчі. Він глибоко затягнувся сигарою, на її кінчику спалахнули червоні жарини. Розкинувшись на одному з великих диванів і поклавши руку на спинку, він мав такий вигляд, ніби чхати хотів абсолютно на все, включно з різаниною, котру я влаштувала внизу.

Затяжка сигарою освітила частину його обличчя. Відблиск підкреслив коротко стрижені темні кучері. Дрейк — розкішний хижак, його сяйлива смаглява шкіра спонукала необережних доторкнутися до неї. Один із привілеїв вампірів — усе в них створене для приваблювання здобичі.

— Якась ти пошарпана, — мовив Дрейк, знов затягнувся сигарою й закинув ногу на ногу.

Я стиснула кулаки.

— Чому ти не з'явився? І не впарюй мені ті гівняні відмовки щодо проблем чи ворогів, з якими треба дати собі раду.

Дрейк не відповів, і це розсердило мене ще дужче. Я ступила крок до нього, потім ще. Він обтрусив попіл із сигари в срібну попільничку, що стояла на столику поряд.

— Кейден намагається розпечатати світи, Дрейку. Це означає свободу для нас, для нашого виду. Жодних клопотів з небожителями чи Рукою. Чому ви з Ітаном раптом повстали проти цього?

Його очі якось мить вдивлялися в мої, шукаючи ознаки того, що я жартую, але в моєму голосі бринів лише біль.

— Він має рацію. Я б хотів, аби ніхто не полював на мене й мою родину, проте його рішення — упереджені, — Дрейк підвівся, розстебнув піджак і повільно стягнув його з себе. — Ітан не підтримає його, і я теж. Він — тиран, Діанно. Хай яку гарну картинку він малює.

Я міцно заплющила очі, щоб стримати сльози.

— Ти знаєш, що так казати не можна. Знаєш, що це означає.

— Знаю.

Його голос перетік у ледь чутний шепіт, і раптово поближчав. Я розплющила очі, і мене не здивувало, що Дрейк опинився дуже близько. Він підняв руку й забрав з мого обличчя кілька пасом, що вибилися з кіс.

— Це ти, його прекрасна зброе, стратиш мене? Мого брата? Усю нашу родину?

Частина мене, яка ще лишалася доброю, благала мене зупинитися, коли я схопила його за горло, та вибору не було. Він не пручався. Я відірвала його від землі й жбурнула в задню стіну, проламавши її. У великій дірі, пробитій його тілом, спалахнули електричні дроти. Удар струсонув цілий будинок, і кілька картин попадали на підлогу. Від напівзруйнованої стіни в повітря здійнялася хмара пилу й уламків.

— Ти знаєш, що станеться зараз. Ти знав, постійно посилаючи інших на збори, як учинить Кейден, як відреагує. Він нізащо не стерпів би твоєї непокори, Дрейку! — крикнула я.

Із пролому в стіні вилетіли два мечі й метнулися до мене. Я збила один на підлогу, а інший просвистів біля моєї голови. Однак вони не мали на меті вбити мене, а лише відвернути увагу. Дрейк повалив мене додолу, вибивши повітря із легень. Ми врзалися в барну стійку, і вона розлетілася уламками дерева та скла.

— Коли він повернеться, ти муситимеш вибрати правильну сторону. Гадаєш, ця книга, яку хоче знайти Кейден, не розпочне чергову масштабну війну? — різко запитав вампір, притискаючи мене до підлоги. Він утримував мої руки складеними на животі, потиснувши на них коліном.

— Та ти знущаєшся з мене! І ти туди ж? Він — просто легенда, а ти прирік усю свою сім'ю на смерть? То лише казки, Дрейку, призначені тримати нас у шорах. Усі вони померли. Прадавні боги мертві. Про Війну Богів ти не забув? Зосталися тільки небожителі й Рука. І все.

— Боги, як же він тобі мізки промив!

Він вдарив мене кулаком у щоку так, що аж голова хитнулася вбік. Я вдала, що знепритомніла, і щойно відчула, як він розслабився, вгатила йому коліном у пах. Він нахилився вперед, я вивільнила руки, скинула його із себе й підвелася. Та він уже встиг оговтатися і став у бойову стійку, самовдоволено шкірячись.

У мене серце стиснулося в грудях. Саме Дрейк змушував мене всміхатися, коли я після перетворення переживала втрату своєї смертної свободи. Він не тільки мій друг, а й друг Ґабі. Він завжди був поряд, коли я його потребувала, а тепер мусила його вбити, бо вони з Ітаном вирішили перейти на іншу сторону. Я не мала вибору, і це

КУПИТИ